

De zoen ontluisterd

LEUVEN — De kus. Auguste Rodin beitelde hem in sneeuw wit marmer en verhief hem tot onsterfelijk mysterie van liefde en romantiek. Gustav Klimt krabde een eerste glazuurlaag weg en schilderde de kus in het ambigue tegenlicht van de dood. Frank Theys (1963) rafelt het zoenen met een hoogtechnologisch pincet uiteen en kleedt het onaantastbare symbool van verbondenheid uit tot onder het vel, het been en de haartjes. Zijn videoportret *Kus II & III* speelt nog tot 17 mei in Galerie Transit.

Is er in de modderstroom van eenheidsworst en blatende massamedia nog plaats voor de subjectiviteit van het individu of herleidt de greep van de technologie elke ik tot een soortnaam? Met een eigen bewegwijzering doorheen de elektronische beeldcultuur, probeert Frank Theys een antwoord te formuleren op deze postmoderne zijnsvraag.

Als een gecamoufleerd computervirus kruipt Theys achter het bedieningspaneel van Flanders Technology en doorprikt valse beelden en vertrouwde clichés. De tocht die hij in Galerie Transit uitstippelt, begint bij twee

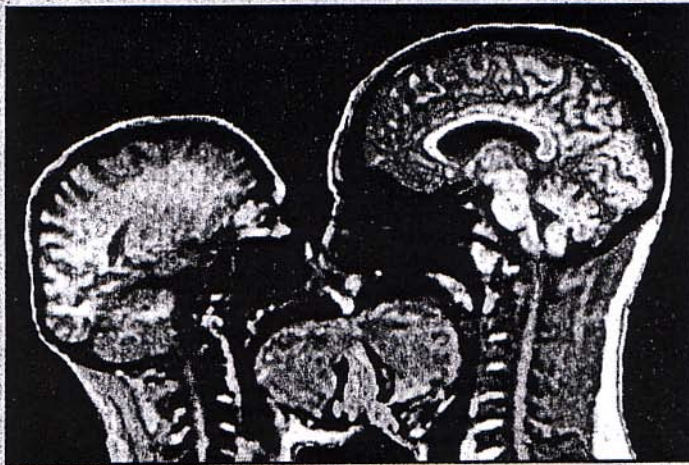

FOTO RR

Frank Theys schoof een zoenend koppel onder een MR-scan en pelde vel per vel de romantiek van de kus af.

vlakken op een blauwe achtergrond, als van een eencellig diertje.

Ben paar plaatjes verder deinen deze gelelachtige substanties uit tot twee schedels, verstrengeld in een innige kus. De manifeste aanwezigheid van wervels, hersenen en oogkassen lichten deze intieme gebeurtenis uit het gevoelsveld van de romantiek. Theys schoof een zoenend paar-tje onder de MR-scan en registreerde het aanzwellen en ineenkrimpen van de kus. Met een herfstkleurige scalpel peuterde hij de laatste restjes droom

uit het ellenlange zoenen, dat Hollywood ons zo vaak serveerde.

Benzelfde ontluisterende close-up maakt in *Soap Machine* de sitcoms van de jaren negentig hersendood. Deze video-installatie tovert de tweede verdieping van de galerie in een klank- en lichttheater om. Zeven televisietoestellen staren de toeschouwer vanuit alle hoeken van kamer en gang aan.

Steeds dezelfde personages braken flarden tekst uit. Een vrouw met wallen en puisten van leed en levensmoetheid

smeert haar ongelukkige liefde over het scherm. De monden en ogen van de uitvergroete hoofden ratelen en staren. Ze schieten wild om zich heen met losse flarden tekst en overstelpen de toeschouwer met holle „oh, my God“-gilletjes.

De toeschouwer voelt zich betrokken, maar eveneens onwennig en bekeken. Hij is de betrapte gluurder in een exhibitionistische wereld. Het laatste stadium van de Theys-reis zet het orgelpunt op dit universum van beeldmanipulatie. In de nauwe zolderkamer van de galerie voert Theys de twee eerste mensen op die in een computersimulatie verzezen.

Zij zoenen elkaar weer en de driedimensionale scanning van de kus verliest elk contact met de realiteit in een onbestendige draaibeweging van satellieten. De hoofden lijken wel pompende harten in doorzichtige diepvrieszakjes, die over elkaar heen tolleren. Op het einde van de tocht is de kus naakt en zinkt hij weg in een kloppende en elastische blubber. (THL)

■ Video-installaties van Frank Theys, *Kus II & III* en *Soap Machine*, tot 17 mei in Galerie Transit, Tiensevest 31, Leuven. Vrijdag, zaterdag en zondag van 14 tot 18 u.